

Nr 793

Av herr **Sundin**, om användande av investeringsfonderna i lokaliseringspolitiskt syfte.

(Lika lydande med motion nr 937 i Andra kammaren)

I många länder använder man skattepolitiken i lokaliseringspolitiskt syfte. Det har i viss mån skett även i vårt land, nämligen i fråga om investeringsfonderna. Under perioden 1963—1965 var de ett direkt lokaliseringspolitiskt medel. Enligt det lokaliseringspolitiska principbeslutet 1964 skulle de emellertid inte längre få användas i lokaliseringspolitiskt syfte — de skulle vara enbart konjunkturpolitiskt medel. Men trots detta fortsatte regeringen att använda investeringsfonderna som instrument i lokaliseringspolitiken. På sistone har man från regeringen hävdat att det inte finns något så smidigt instrument som investeringsfonderna för att få fram en samverkan mellan staten och det enskilda näringslivet i syfte att leda industriinvesteringarna på ett sätt som överensstämmer med samhällets intresse.

Jag delar uppfattningen att investeringsfonderna skall användas som lokaliseringspolitiskt instrument. Detta hävdades från vårt håll även när riksdagen 1964 beslutade att investeringsfonderna inte längre skulle användas i lokaliseringspolitiken. En väsentlig sak är emellertid att tillse att mindre och medelstora företag, som inte kan utnyttja investeringsfonderna, snarast får tillgång till motsvarande förmån exempelvis i form av investeringskonton.

Från lokaliseringspolitiska synpunkter finns det skäl till stark kritik mot regeringens handläggning av frågor rörande investeringsfonderna under den tid då fonderna enligt 1964 års riksdagsbeslut inte skulle få utnyttjas lokaliseringspolitiskt. I regel har besluten om frisläppande av investeringsfonderna då haft den innebörden att den stora huvuddelen, kanske 90 %, reserverats för investeringar i koncentrationsområde i södra eller mellersta Sverige mot att en mindre del, kanske 10 %, investerats inom norra stödområdet. Detta har vid åtskilliga tillfällen förekommit i ett konjunkturläge då man i koncentrationsområdena haft brist på arbetskraft och risk för ekonomisk överhettning. I verkligheten har alltså investeringsfonderna i sådana fall använts i direkt strid mot sitt konjunkturpolitiska syfte. En sådan användning är enligt min mening inte acceptabel.

Frågan om investeringsfonderna som lokaliseringspolitiskt medel har

behandlats av 1968 års lokaliseringsutredning i dess delbetänkande (SOU 1969:49). Utredningen säger att företag bör få rätt att använda obeskattade vinstmedel vid investeringar i vissa av statsmakterna bestämda regioner. Starka skäl anses föreligga för en sådan ordning. Någon speciallagstiftning härför behövs emellertid inte enligt utredningens bedömning, då nuvarande bestämmelser om investeringsfonderna skulle vara tillämpliga. Utredningen understryker angelägenheten av att investeringsfonderna i all möjlig utsträckning används som lokaliseringspolitiskt styrmedel inom stödområdet.

Jag ansluter mig till den uppfattning som lokaliseringsutredningen framfört. Investeringsfonderna bör redan nu kunna användas på ett lokaliseringspolitiskt riktigt sätt. Detta måste enligt min mening innebära att de generellt får användas för en aktiv lokaliseringspolitik i det lokaliseringspolitiska stödområdet. Naturligtvis kan det vara svårt att helt utesluta att vid vissa lokaliseringsfall motiv kan finnas för användning av en del av medlen även utanför stödområdet. Men som villkor måste, såvida användningen inte har uteslutande konjunkturpolitiskt syfte, alltid ställas att investeringarna till klart övervägande del skall tjäna en aktiv lokaliseringspolitik.

Med stöd av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådana åtgärder att investeringsfonderna generellt får användas för en aktiv lokaliseringspolitik i det lokaliseringspolitiska stödområdet, varvid som villkor samtidigt skall gälla att investeringarna under alla förhållanden till klart övervägande del måste tjäna den aktiva lokaliseringspolitiken.

Stockholm den 28 januari 1970

Sven E. Sundin (cp)
